

ЯНКО И ЗЛАТА КРАЛИЦА ЧЕШКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живееше на света един старец. Той имаше едничък син Янко. Замина Янко в далечни краища и узна, че неговият баща е тежко болен. Изплаши се Янко и си тръгна бързо към къщи.

Пристигна той и завари баща си на смъртно легло.

— Сине — проговори бащата на Янко, — аз скоро ще умра и ти ще останеш сам-самичък на света. Ще стане нужда да живееш само с твоя ум и няма да има кой да се грижи за тебе. Внимавай, на злите хора не вярвай, бъди предпазлив. Аз ти оставям наследство, което е скрито в кладенеца на двора...

Преди да доизкаже последните си думи, бащата умря.

Янко му уреди добро погребение, всичките си спестявания изразходва, а се наложи и дълг да направи.

„Хайде да потърся своето наследство“ — си рече Янко, когато остана сам.

Взе една лопата и се спусна в стария кладенец, където захвана да копае.

Копя ден, копя втори — нищо няма. Янко искаше вече да изостави работата, когато изведнъж лопатата удари в нещо твърдо. Гледа Янко — напреде му лъщи една кутийка. Взе я той и излезе от кладенеца.

Затвори се в стаята си. И какво да види! В кутията имаше скътани една свирка, един колан и една празна кесия.

„Ето какво било наследството! — си помисли Янко. — Нима баща ми е намислил да се подиграе с мене?“

Но изведнъж той съзря в кесията едно сгънато листче. Върху листчето беше написано:

„Който раздрусва кесията, ще го поръсят златни монети. Който надуе свирката и засвири, напреде му ще се появи войска. А който опаше колана, ще се намери там, където пожелае.“

Янко раздрусва кесията. Наведнъж се изтърсиха златни монети. Тъкмо толкова, колкото му трябваша да си плати дълговете. Разплати се със съседите си, а бащините подаръци скри.

Минаха няколко години. Намисли Янко да се ожени. Но не искаше просто момиче от своето село, а реши да вземе някоя горда кралица. Свирна със свирката. Напреде му мигом застанаха голям брой войници. Потегли Янко с войниците си към своя крал. Като видял

кралят толкова войници, много се изплаши, отиде при Янко, поклони му се и го попита:

— Какво обичаш?

— Искам да се оженя за твоята дъщеря.

Кралят се успокои, а княгинята захвана да се смее. Хареса се тя на Янко, защото беше весела и подскачаше като козле. Заведоха Янко двореца, започнаха да го гощават, той пиеше, играеше, думкаше барабани.

През време на угощението Янко изкара от джоба си бащината кесия. А княгинята захвана да му се подиграва:

— Ах, каква проста кесия си имал!

Ядоса се Янко, раздруска своята кесия и от нея се изтърсиха шепа златни монети.

— Виждаш ли — каза той на княгинята, — каква кесия имам. Колкото искам ще я друсам и тя ще ми пуска златни монети...

Хитрата княгиня тихичко измъкна кесията от джоба на Янко. Той се върна у дома си и започна да се готви за сватбата. Потърси кесията си — няма я.

Отново свирна с пищялката, насъбра войската си, затропаха при царя. Тогава Янко се развика:

— Къде ми е кесията? Върнете ми я или ще стане нещо лошо!

Изплаши се княгинята, излезе при Янко и му каза:

— Ами че ти, миличък, си я забравил. Кесията остана при мене. Вземи си я!

Започна тя да се шегува и да подскача край него като козленце. Разсмя княгинята Янко и той забрави обидата. Наредиха угощение. Княгинята се намести при Янко. Без да ще, той изкара от джоба си своята свирка. А княгинята му се присмя — защо носи в джоба си проста пищялка.

Янко се оскърби и рече:

— Това не е проста пищялка, а вълшебна. Щом свирна с нея — войската ще събера, целия ви град мога да разруша. Освен туй аз имам у дома един пояс, също вълшебен. Ако го опаша, веднага ще се намеря, където пожелае. Ето какви чудни неща имам! Не вярваш ли?

През нощта, когато Янко задряма, коварната княгиня пристъпи крадешком в спалнята му, отмъкна свирката и каза на баща си какво е направила. Наду кралят свирката и цялата Янкова войска му се

подчини. Кралят заповяда на войската да измъкнат Янко от леглото и да го прогонят с метлата вън от града.

Дълго се лута Янко, додето се добере до в къщи, уморен, изпокъсан. Много му беше мъчно, че неговата кесия я няма, а и свирката си изгуби, но си спомни, че му остана колана. Опаса го и каза:

— Искам веднага да се намеря в двореца на тази зла княгиня.

Така и стана. Щом като видя Янко пред себе си, княгинята се развика от страх, но изведнъж дръпна Янковия колан — и коланът остана в ръцете и.

— Ей, стражи! — извика тя.

И додето се огледа, Янко се намери в тъмницата.

— Заповядано е сутринта да те накажа — му каза пазачът на тъмницата.

— Ох, какво направих! — заплака Янко и въздъхна. — Що ми трябваше да ви се тикам в ръцете, разбойници такива, крале — мошеници!

— Не се отчайвай — каза пазачът на затвора. — Жално ми е за тебе, момче, и аз реших да те спася. В къта на твоята тъмница има един голям камък, а под него — дупка. През нея ще избягаш от тъмницата. Когато каменарят е строил затвора, той е очаквал, че може и него да запрат тук и си приготвил за всеки случай една дупка за измъкване...

Янко повдигна камъка, видя дупката и се промъкна през нея. Дълго време се лута той из подземния ход, най-сетне през една пукнатина съзря дневната светлина, отмести един камък и се измъкна. Зарадва се на спасението си, легна и заспа.

Събуди се Янко на сутринта. Измъчваше го гладът. Скита той в гората, скита, изкачи се на хълма и видя една къщурка и стадо овце. Спусна се надолу при овчаря. Жената на овчаря му даде хляб, сирене и мляко и го попита как е попаднал при тях, защото никога никой не е идвал тук от града. Янко разказа на овчаря и на неговата жена за своята злополука и добрите хора го оставиха да живее при тях.

Хубаво беше тук на Янко. Той се радваше, че е останал жив и че е свободен. Веднъж, като скиташе в гората, той се заблуди и огладня. Видя едно дърво, на което зрееха много круши. Покатери се Янко горе, накъса си круши, хубаво се наяде. Но какво е това? Гледа — носът му

расте, стана дълъг и дебел, също като тояжка. Хвана го с ръка, започна да го дърпа — болеше го...

— Ама че беда. — помисли си той. — Как ще живея отсега нататък с такъв нос?

Слезе Янко от дървото и чу, че един ручей шурти, погледна — вода тече от скалата. А в туй време носът му порасна още повече. Не му даваше да пие вода. Но Янко се изхитри, подложи устата си под струята и пое водата. Щом я глътна, носът му започна да намалява. Още една глъдка, втора и носът му стана такъв, какъвто си беше порано.

„Чудеса! — помисли си Янко. — Добре стана, че можах да се избавя от носа си.“

И изведнъж му дойде на ум как може да накаже злата княгиня.

Накъса от крушите, напълни си шапката, а в шишенцето си наля вода от целебния ручей. Сетне намери пътеката, която водеше към къщи. Взе от жената на овчаря една кошничка, нареди в нея крушите, преоблече се в овчарски дрехи, сбогува се с домакините и замина.

И ето че се появи пред кралския дворец един човек с кошничка.

— Круши продавам, донесени от чужбина круши. — захвана да вика той.

Кралската прислужница изтича на улицата и купи от чудесните круши, а продавачът прибра парите и изчезна.

— Ах, какви чудесни круши. — каза княгинята, когато ги поднесоха на масата, и веднага се нахвърли върху тях.

Но изведнъж тя погледна към майка си и се развика:

Ах, какво става с Вашия нос?

— По-добре погледни своя! — отговори кралицата. — Той е стигнал до брадата ти.

Но докато кралицата да се засмее — тя видя своя нос. А той вече беше пораснал до пояса и. Заплака нейно величество, развика се.

Само на краля провървя. Жена му и дъщеря му така се нахвърлиха върху крушите, че за него остана само едничка и носът му малко порасна, но не беше толкова страшен.

Заповяда той да повикат докторите от цялото кралство да излекуват кралските носове. Почнаха да ги режат, но колкото повече ги режеха, толкова по-големи ставаха носовете.

Всичките дворцови хора тихичко се смееха, като гледаха носовете на своите господари. Особено се смееха на княгинята, която всички ненавиждаха за нейната надутост и за коварството и.

Подир няколко дни из града се разнесе слух, че е пристигнал някакъв си доктор, който можел да лекува всички болести. Той беше Янко, който се преструваше на доктор. Слухът за новия доктор дойде до двореца. Кралят заповяда веднага да му го доведат.

Янко пристигна, прегледа носовете и каза:

— Такава болест аз мога да лекувам, само че вие ще получите здраве, ако във всичко ми бъдете покорни и ме слушате.

— Ще ви слушаме, щем! — извикаха княгинята и майка и.

— Вие имате кръв гъста. Тя е много гъста. Трябва да направя тъй, че да стане по-рядка — рече докторът.

Той взе един камшик и три дни шиба краля и кралицата. Нищичко не им даваше да хапнат. А на четвъртия ден им даде по една глътка от чудната вода, която носеше в своето шишенце. И стана чудо. Изведнъж носовете им се намалиха.

Дойде ред на княгинята.

— Твоята кръв е най-гъста, защото си много алчна — каза Янко. — Ще трябва да се лекуваш девет дни.

На осмия ден тя се измъчи толкова, че повече не можеше да изтърпи.

— Отърви ме! — молеше се тя на Янко. — Аз ще ти дам всичките си съкровища и ще се ожена за тебе.

— Кажми какви съкровища имаш? — попита я Янко.

— Ето ги — отговори княгинята. — В целия свят няма да ги намериш.

И тя отвори златната кутийка. Пред Янковите очи лъснаха свирката, кесията и коланът.

— Ето ги моите съкровища! — извика княгинята. — От кесията можеш да насипеш злато, колкото искаш, със свирката можеш да повикаш войници неброени, а опашеш ли колана — ще идеш там, където пожелаеш.

Янко препаса колана, сложи в джоба си кесията и свирката и каза на княгинята:

— Слушай ме, коварна княгиньо. Аз съм момчето, което ти обра и искаше да обесиш. Аз съм оня овчар, който ти продаде крушите. Аз

съм докторът, който можеше веднага да те излекува, но за наказание те биеше и мореше с глад. Съкровищата са мои, затова ще останат у мене, а на тебе за твоего коварство и зъл характер ще ти остане един белег — твоят дълг нос!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.